

Bolnik.

Bolan leži, težko bolan,
na posteljico prikovan —
in skozi okno belo zrè
in up sladak v srce mu vrè.

Že žarki topli vstajajo,
in sneg in led že tajajo —
oj kmalu, kmalu vesna zlata
potrkala bo spet na vrata!

Oj, pa takrat iz gorkih tal
ob cvetu cvet bo spet pognal!
Oj, pa takrat krilatcev spet
prišlo bo trume žvrgolet!

Oj, pa takrat bo zdrav, vesel
na trato loko spet hitel!
Čez hrib odpihal mraz bo jezen
in z zimo bo odšla bolezen.

Blagoje.

Naš umni dedek.

Kar nekaj manjka v družini, če ni pri hiši dedka ali babice, strička ali tetke. Nikogar ni, ki bi zabaval in kratkočasil zibelki odraslo otročad. Oče in mati imata vedno dovolj posla z drugimi opravki pri hiši, živini ali na njivi, travniku in v gozdu — no, tam so jim pa igre-željni otroci le v nadlego in napotje, dedek ali striček, babica ali tetka so pa nalašč za take male nagajivčke.

Pri Rakovih je bilo otrokom prijetno. Imeli so dedka, in še kakega dedka! Takega niso imeli daleč naokrog — no menda nikjer.

Rakov dedek so bili namreč podobar. V mlajših letih, pa tudi pozneje so izvršili mnog kip križanega Zveličarja. Skoro vsi, ako ne prav vsi, kar jih je bilo v celi župniji in še daleč naokrog, so prišli izpod dedkove roke. Pa tudi kipi raznih svetnikov in svetnic božjih v znamenjih in kapelicah, so prišli iz delavnice Rakovega dedka.

„Rak sem,“ so dejali ded nekoč, ko so bili še gospodar, „pa nimam rakovih ščipalnic. Le čakajte, naredim eno, da se ne bo zastonj reklo pri nas pri Rakovih.“

Izrezljali so velikanskege raka. „Saj sem tudi jaz velik,“ so dejali. Temnozelenkasto so ga pobarvali in pribili ga nad hišne duri.

Vsakdo se je nasmehnil, ko ga je opazil na durih, in si je mislil: „Rakov oče jo pa že uganejo, da je komu podobno.“

„Vsaj lahko ve, v kateri luknji tičim, kdor me išče,“ so odgovorili hihitaje Rakov oče.

Sosedje so radi obiskavali Rakovega očeta, hodili so naročevat in iskat vsakovrstne križe in kipe.

Razen glavnih nebeških priprošnjikov, katerih podobe se dobe v vsaki hiši, so imeli pri Rakovih še nekaj posebnega. Rakov oče so namreč izrezljali vsakemu v domači družini njegovega nebeškega patrona ali zaščitnika. V prvi vrsti sebi sv. Andreja z velikim križem, materi sv. Ano z malo Marijo, svojemu sinu sv. Valentina v mašniški opravi z bolnikom pri nogah.